

O ta prebiti marec.

Brezen ima rep zavit . . . *Vodnik.*

J, ti nesrečni sušec ti! Ni ga meseca v celem letu, da bi bil na tako slabem glasu kot si ti. Če je vse res, kar pripoveduje staro in mlado o tebi, tudi res nisi dosti prida. Ti kališ vodo z deževjem, zvijaš z repom, da se v viharju upogibajo drevesa; pa odkrivajo tebi hiše in gospodarska poslopja. Toplo vreme delaš, da zaprašiš ceste, toda precej nato spet pobeliš kolce vrtnih ograj z belimi snežnimi kopicami. Igraš se z gromom in treskom in siplješ na zemljo točo, kakor bi bilo o sv. Jakobu. Hudobnost celega leta ima svoje gnezdo v tebi. Kako daleč segajo posledice tvoje hudobnosti, še ti sam ne veš. Naj ti povem, kako si spravil Sabljo, našega občinskega slugo, ob čast in službo.

Sablja so mu rekli, akoravno mu ni bilo tako niti ime, niti se ni pisal tako.

Sluga je bil naše mestne občine, raznašal je ukaze, opomine, naročila in povabila raznim gospodarjem. Ob semnjih in tržnih dnevih je bil pa tudi za pomožnega policaja in tej svoji službi je imel razen kape tudi bridko sabljico opasano okrog ledij. Pa siten, neizmerno siten je bil naš Sablja.

Oh, kako je sukal ob torkih Tunjičanke in Podgorke in druge okoličanke, ki so prišle s sadjem, s kumarami, s perutnino in drugo robo v naše mesto na trg.

„Ti sèm! Ti tja! Ti nazaj! Pomakni se gor! Ti sem v sredo! Precej! Tiho! Če ne, bom s sabljo!“ Petdesetkrat v pol ure bi bil lahko naštel Sabljo tako rentaçiti, in če je bil le na trgu kakov prepir, gotovo si zagledal v sredi gruče Sabljo in slišal: „Bom s sabljo!“

Zato pač ni čuda, da se ga je to ime tudi tako prijelo, da mu ni nihče drugače rekel kakor „Sablja“.

In bale so se prodajalke njegove sitnosti. Vsaka je trepetala, če je videla, da se ob vrsti jerbasov in košar bliža nji. Vsaka se je bala kaj hudega, ko pride do nje mož močnookovanih očal takisto na koncu svojega nosu, katerega je moral vtakniti v prav vsako košaro, v vsako vrečico. In kako je medtem zmigaval s svojimi sivimi brkami. Zdaj na levi strani, zdaj na desni in zopet z vsemi. Prav takisto kakor zajček, kadar je deteljico in zmigava z drobnim gobčkom.

„Glej, glej, kako Sablja zoblje deteljico!“ namuznil se je dostikrat kak hudomušnik svojemu tovarišu. Seveda prav jiho, da Sablja ni slišal, kajti balo se ga je vendarle vse.

Kolikokrat se je slišal po hišah ta-le pogovor: „Micka, tiste petelince polovi, jih neseš jutri v mesto prodat!“

„Oh, mama, pojdite vi! Jaz grem tako nerada, saj veste, tisti Sablja je tako grozno siten! Mama, jaz ne!“

Fotogr. zal. Hanfstängl nasl., Berlin.

Dostikrat se je zgodilo, ako mati niso utegnili, da je Sabljeva sitnost petelinčkom za štirinajst dni podaljšala življenje ali pa še dalje, meščanom pa dražila kuretnino.

Težko, težko so prenašale ženske sitneža. Naposled se jih je pa vendar usmilil — kaj menite kdo? Nihče bi ne verjel, da uprav hudomušni sušec.

Takisto pred sv. Gregorijem je bilo, ko pokliče župan Sabljo v pisarno in mu pravi: „Zdajle o sv. Gregoriju bo semenj. Raznesite ta-la povabila še danes, da ljudje ne bodo imeli dvojnih potov in lahko na semanji dan tudi pri meni opravijo.“

Prav vseč Sablji to naročilo ravno ni bilo, kajti zunaj je uganjal sušec to, kar zna. Pihala je močna južna sapa in debele in goste kaplje so padale s tako silo ob mestni tlak, da je kar pokalo. Po ulicah je pa tekla voda skoro do gležnja visoka. Toda kaj se hoče, povelje je povelje.

Oblekel se je v debel suknič, namazal si črevlje z mastjo, obul jih, hlače pa visoko zavihal, dežnik vzel v roke, pod vsako pázduho pa cel šop papirjev in hajdi vunkaj in gori na Ravne.

Drugekrati se mu je imenitno zdelo takisto veliko pisanj imeti pod pázduho, toda danes bi bil pa najrajši vse pobasal v malho, pa ni šlo.

V začetku jo je dobro mahal, a gori, kjer je ostalo prej Petričevo znamenje, tam gori je čakala za oglom nanj nesreča. Tam pri Dolencevem Luki jo je krenil na cesto, ki vodi v Ravne, toda sapa mu je z vso močjo zastopila pot. Sluga obrne svoj dežnik viharju v bran, toda ta tako odločen odpor ni del dobro. Na vse mogoče načine se je kremžil dežnik, kar kosti so pokale v njem in kmalu se mu je skozi kožo pokazalo eno rebro. Dosti boljše kakor dežniku se pa tudi ni godilo njegovemu gospodarju — Sablji. —

„Ti, prebita sapa ti!“ tako je grdrnjal polglasno in krepkeje stiskal papirje pod pázduho. Toda vkljub temu, da jih je tiščal kakor s kleščami, mu je vendar veter tako sukal dežnik, da mu je za hipec odnehala roka.

„Joj, joj, joj, pisanje!“ je hitel mož ne vedé, kaj naj izpusti, ali dežnik ali pisanje. Oboje bi bil najrajši obdržal, toda pri tem so mu počasi zlezla vsa pisma izpod pázduhe doli na cesto v vodo.

„Oh, oh, oh, — oh, oh, oh! Kaj bo pa zdaj?“ takisto je ječal Sablja sredi ceste, dejal zavoj pisem izpod druge pazduhe med kolena, s težavo spravil dežnik skupaj in začel pobirati papirje iz vode.

„Oh, kakšni so!“ vzdihnil je vselej, kadar je katerega vjel.

In res vse mokro! Pa kaj mokro — razmazano, razmazano! Sablja pa jih ni doma pregledal, za katere gospodarje so. Le toliko je vedel, da so za Ravničane. Zdaj se pa ne dá čitati kar nobeden več.

Pa spravi vse v red, pa kaj pravim, v red. Ko spravi vse skupaj, v redu tako ni bilo, odrine jo vsejedno dalje. Rad bi bil šel precej nazaj, toda župan je župan, bal se ga je.

Razdelil je povabila gori na Ravnih. Toda, kako je razdal, pokazalo se je semanji dan o sv. Gregoriju v občinski pisarni.

„Kdo pa je vas klical?“ vpraševal je župan nekako nevoljno.

„Kaj nam pa nosi? Kaj nismo mi odpravili že vse!“ odgovarjali so moške dokaj nevoljneje.

Vse je bilo zmešano, vse napačno oddano. Sablja je trepetajoč stal ob peči.

„Veste kaj, vi Sablja?“ mu reče oče župan v naglici in nevolji, „veste kaj, Sablja, vi niste več za ta posel.“

Sablja pa je omahnil od peči k vratom in še bolj trepetal. Ti prebiti marec!

„Pojdite domu, poiščite si klobuk in prinesite kapo nazaj, sabljo pa kar tukaj pustite.“

Če bi bilo treščilo vanj, ne bi se bil tako prestrašil, kakor teh besedi. Kar obstal je.

„Brž, brž!“ vikne župan. No saj odstavili vas ne bomo, ker ste stari, tukaj boste v pisarni vsak dan kaj počedili.“ — —

Težka pot mu je bila domu . . .

„Poišči mi tisti rujavi klobuk!“ rekel je svoji ženi, ko je potrč došel domu.

„Kaj boš ž njim?“

„I no, poišči ga!“

Težko ga je dobila, toda vendarle, vsega zaprašnega je privlekla od nekod.

Natakne si ga, kapo pa zavije v papir in potrč gre nazaj v pisarno.

Tamkaj vštirc Osličkove prodajalne sta stali Košiška in Svetelka pri svojih košarah.

„Lej, lej, Sablja nima več kape in sablje, menda so ga odstavili, ali kali?“ rekó Košičeva teta.

„Prav mu je, sitnežu! Bomo imele vsaj mir“, odvrnili so Svetelova mati.

In pri tem je ostalo. O ta prebiti marec! *Fr. Krumpetar.*

Odmev ptičjih pesmic.

Ptičk u.

Le poj, le poj,
Pi ptiček moj!
Vesela spet bođiva
In vkup se veseliva.

Od nas je zbežal mraz,
Prišel spet cvetni čas,
Ko vse se veseli,
V življenje spet buđi.

Veselo ti boš pel,
A jaz te bom vesel,
Vesel kot krasnih dni,
Ki k nam so v vás prišli.

Slavko Slavič.

